

Grund for de nuværende Ministre til at ønske at komme til Magten, som de jo gik ind til en saa bundløs elendig økonomisk Situation, den var der ingen, der kunde længes efter at komme til at arbejde under. Ja, man skal jo høre meget, inden Ørene gaar af en. Den høje Regering gik ind til en bundløs elendig økonomisk Situation, men i de første Maaneder efter udrettede de ikke noget som helst andet for at bedre den statsfinansielle Situation end det ene at berøve Staten en Indtægt paa 5 Mill. Kr., den berømte Sveske- og Rosintold. Det var det eneste, hvormed de kunde bedre den økonomiske Situation, ellers gik de ind ganske paa det Grundlag, som var skabt af den foregaaende Regering gennem de gennemførte betydelige Beparelser og gennem de forskellige Reformlove, hvorved vi i meget høj Grad havde formindsket Statens Udgifter. De gik ind paa dette Grundlag og ikke paa noget som helst andet, men dog saaledes, at de forringede Budgettet med 5 Mill. Kr., og paa dette Grundlag formaaede den højtærede Finansminister at fremstille en Finanslov, man aldrig havde set Mage til i Korrekthed, i Ærlighed, i Sanddrthed, og en Finanslov, der viste Balance. Hvad i al Verden var dog denne Finanslov bygget paa andet end netop paa den statsfinansielle Situation, som den foregaaende Regering havde skabt? Det undrer mig noget, at den højtærede Finansminister, som ellers ikke plejer at være nogen højt talende Mand eller nogen særlig ubeskeden Mand — der er noget vist tiltalende jævnt ved hans Fremtræden — virkelig vilde tage i sin Mund, at det var alligevel denne Regering, der havde skabt det paa Grund af den overordentlig skarpe Kritik, den havde øvet mod de overdrevne Udgifter, der fandtes paa Finansloven fra den foregaaende Regerings Tid. Nu vil jeg bede ærede Medlemmer, der kender noget til Finansloven, om at sammenligne de forskellige Poster paa Finanslovsforslaget for 1925—26 med det sidst aflagte Statsregnskab eller med den sidste Finanslov, og de vil da se, hvor fuldkommen grundløs denne Udtalelse er. Der kan være fileet nogle Tusinde Kroner bort hist og her, det tvivler jeg ikke paa, jeg vil slet ikke forringe den højtærede Finansministers Fortjeneste af at have gjort, hvad han kunde, for at spare i Smaating, men hele den Finanspolitik, der er ført af den nuværende Regering, gaar jo ud paa at spare paa Skillingen og lade Daleren gaa. Jeg behøver her kun at nævne den store, runde Daler, som hedder

de ti Millioner til Konjunkturtillæget. Det er overhovedet ikke saa forfærdelig meget, der kan gøres med Hensyn til Beparelser paa de frie Bevillinger paa Finansloven, den langt, langt overvejende Del er som bekendt bundet ved Lovgivningen. Men ogsaa med Hensyn til Finanslovsbeparelser vil jeg dog sige, at den højtærede Regering skal tjene mere end et Aar i sin nuværende Stilling, inden den blot kommer op imod Beparelser paa Finansloven som dem, der gennemførtes af den afgaaede Regering ved den ekstraordinære Reduktion, som foregik mellem anden og tredie Behandling i Finansaaret 1922—23. Den har meget, meget langt tilbage, inden den bare kommer saa vidt. Det var kun en enkelt af de mange forskellige Grupper af Reduktioner, som vi gennemførte paa Finansloven, bortset naturligvis fra dem, der var langt vigtigere i de betydelige Beparelser, vi gennemførte gennem Omordningen af de indtægtgivende Statsvirksomheder, gennem Tjenestetidsreglerne, gennem Ændringer i Arbejdsløshedstilskudslovgivningen og gennem alt det andet. Det undrer mig noget, at den højtærede Minister virkelig har villet tage sin Tilflugt til dette. Med Hensyn til Stillingen i det nu lige afsluttede Finansaar 1924—25 tror jeg, som den højtærede Finansminister i Grunden ogsaa indrømmede, at det er nok saa fornuftigt at vente med at tale om det, indtil vi ser Statsregnskabet. Naar vi har det, og vi kan foretage en virkelig Analyse, tror jeg ikke, det vil vise sig, at Finansaaret 1924—25 bliver saa væsentlig ringere end det foregaaende — naar Hensyn tages til enkelte ekstraordinære store Udgifter, som ikke er Udgifter paa dette Aar, men er en Opsamling af Udgifter fra en Række foregaaende Aar. Der er her nævnt de to Poster, som den højtærede Finansminister saa ofte har glædet sig over at fremdrage: den internationale slesvigske Kommission og Resten paa Hvedesalget, og jeg kan nævne en anden, nemlig Tilskuddet til Politigaarden paa godt 5½ Mill. Kr., der jo ogsaa var en Udgift, som var paadraget Staten gennem en Aarrække, men det var først i dette Finansaar, man fik Regning og kunde udbetale Beløbet. Derved vistes imidlertid ikke, at Statshusholdningen set for dette enkelte Aar stod saa meget ringere. Men det kommer vi jo til, naar Statsregnskabet foreligger til Efteraaret og vi kan overse Sagerne bedre.

Hvad Valutaplanen angaar, er det naturligvis rigtigt, at der af den foregaaende Regering ikke blev forelagt en Valutaplan